ఈ వారం కథ

కడుపు తీపి

"అవ్వా, అమ్మ పిలుస్తోంది యింటికి పోదాం రా" అంటూ చెయ్యి పట్టుకు లాగుతూ పిలుస్తున్న మనవడి వంక కోపంగా చూసింది ఆదెమ్మ.

"మీ అమ్మ కాడికి పోయి చెప్పబ్బో, అవ్వ సచ్చిందని."

"పిల కాయలతో ఏం మాటలయ్యి? ఇష్ట దంత విష్టురాలు పడేందుకు నేనేం జేసినా?"

అంత వరకు గోడ చాటున నిలబడి పిల్లల్తో తల్లిని పిలిపిస్తున్న కనలమ్మ ముందుకు వచ్చింది.

కూతుర్ని చూడగానే "వ్వా" అంటూ ముఖం విసురుగా తిప్పకుంటూ అన్నది ఆదెమ్మ" నువ్వేం జేయలేత్తల్లీ. పేయరాని గోరం నేనే జేసినా. నీ బిడ్డల నోటికాడ కూడంతా నేనే తింటుండా నంటినిగా. అది చాలదా? సచ్చే ముసల్దాన్ని నేనేడ పడుంటే మీకేం? ఏడ సత్తే మీకేం. పొండి, పోయి మీరంతా సుఖంగా వుండండి."

"నే నట్టనా అన్నా? పిల కాయలకని రవంత తీసి, అదీ ఎవురో తిరిపెం పెట్టింది ఎత్తి పెట్టినా. పపోళ్ళు! ఆళ్ళకి మనం బెట్టక పోతే ఎవురు బెడ్తారు. పెద్దోల్లం మనం అంత మాత్తరం నోరు గాసుకోలేమా అన్నా. నీ అల్లు డేనన్నా దినమ్మూ పలారాలు జేసేంత తెచ్చి నౌదానబోస్తండాడా ఏవన్నావాళ్ళ ఎవ్వరైనా అంత రాల్చినపుడైనా ఆళ్ళ నోట్లో ఎయ్యక మనం దింటామా అన్నా. అంతేగదా. పాల్చాలు. లేసి యింటికి పద. నేనంగటికి పోవాల. పోతండా. నువ్వింటికి పదు" అంటూ వెళ్ళి పోయింది కనలమ్మ. తల్లి ఆగడం చూస్తుంటే ఆమెకీ కోపంగా వుంది." చేసేదంతా జేసి అలిగొచ్చి దేవళంలో కూసోడం జూడు. నలుగురేమను కొంటారన్న గేనమన్నా వుండొద్దూ?

కన్న తల్లికి కూడు బెట్టగుండా యీదిలోకి తరిమిందన్న పేరుకా?"

మనవడూ, మనవరాలూ కూడా కాసేపు పిలిచి పిలిచి వాళ్ళ సావాస కాళ్ళొచ్చి ఆటలకి పిలవడంతో వెళ్ళిపోయారు.

ఆ రామ మందిరంలో అరుగుమీద ఓ పక్కగా ముసగ దీసుకుని కూచుని వున్న ఆదెమ్మకి మాత్రం కడుపూ, గుండె రెండూ మండుతానే వున్నాయి. ఈ తగువు కంతటికీ కారణమైన దృశ్యం మనసులో మెదిలింది.

పక్కింటి సావిత్రమ్మ వాళ్ళ కొడుకు పుట్టిన రోజని పాయసం చేసింది. అందులోంచి కొంచెం ఓ గ్లాసులో పోసి కనలమ్మ కిచ్చింది. ఇంటిల్లిపాదికీ ఆ గ్లాసుడు పాయసంలో భాగమేం పెడదాంలే అని చిన్న పిల్లలిద్దరికి మాత్రం చెరిసగం చేసిద్దామని ఆ గ్లాసు వంటింట్లో మంచినీళ్ళ బిందె దగ్గర మూత పెట్టి వుంచి బయట పని చూసుకోసాగింది కనలమ్మ.

దాహంవేసి వంటింట్లో కెళ్ళిన ఆదెమ్మ ఆదేం దని మూతదీసి చూసేసరికి నోట్లో నీళ్ళూరాయి.

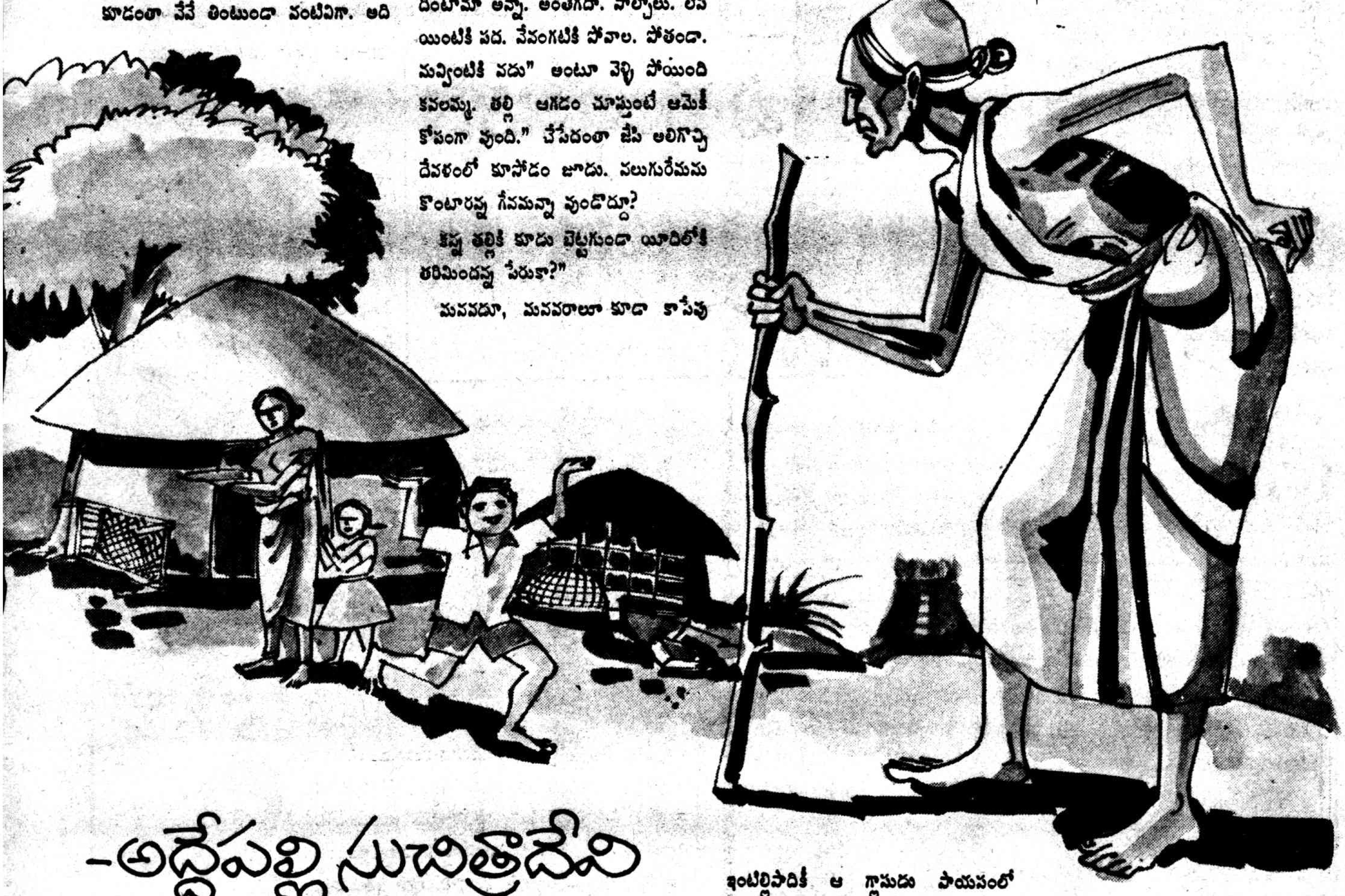

-అద్దేపల్లి సుచిత్రాదేవి

అయ్యేదవుతదిలే అని ముక్కాలు గ్లాసుడు

పాయసం తాగేసి అడుగున మాత్రం కాసింత వుంచి ఏమెరుగనట్లు వచ్చి బయట పంచలో తన కుక్కిమంచంలో పడుకుంది.

పిల్లలు తింటానికి ఏదన్నా పెట్టమని రచ్చ చేస్తుండటంతో పాయసం ఇద్దామని గ్లాసు తీసింది కవలమ్మ. అందులో అడుగు భాగా నంటుకుని వున్న పాయసం చూసేసరికి అది తల్లి పనే అయివుంటుందని ఆదెమ్మపై గయ్యి మంది.

"అను, అను, గతి లేక కూతురింట్లో పడున్న దిక్కుమాలిన ముసలి ముండనని యిన్నేసి మాటలంటుండావు. నీ సిన్నతనాన నేను నా కడుపు గట్టుకుని, నోరు నంపుకుని దాసిపెట్టి దాసిపెట్టి నీకు పెట్టిన దాన్ని గాదా. ఆ యిశ్వాస మేవన్నా వుండదా నీకు? పిల కాయలకేం యీ దినం గాక పోతే రేపు దినరా. సచ్చే ముసల్దాన్ని నాకూ కాసింత పెడదామనే దేసుంటదా నీకు! గరిటెడు పాయసం తాగిన దానికే యింత యవ్వారం జేస్తుండావే! రేత్తిరి తిన్న గోగాకు పచ్చడికి కడుపులో మంట పెడతంటే సలవ జేస్తదిలే అని రవంత నోట్లో ఏసుకున్నా, ఆ మాత్తరానికే యింత యాగీ? అవ్వ! బిడ్డల్ని నువ్వే కన్నట్టు, యింకెవరూ కననట్టు సస్తుండావే. చస్తే యీ ఎదవ కొంపలో నేనో చనం కూడా వుండ. తిండి లేక సస్తే సచ్చా, నే బోతండా" అని తన చేతికర్ర దీసుకుని నీపు ఎత్తలేక పోయినా విసవిసా నడుస్తూ యింట్లోంచి వచ్చేసింది.

* * * * *

"టంగ్, టంగ్" మని గుడిలో గంట మోగటంతో ఉలిక్కిపడి యీ లోకంలోకి వచ్చింది ఆదెమ్మ.

దేముడికి నైవేద్యం అయింది కాబోలు పూజారి ప్రసాదం పంచుతున్నాడు. ఆ వేళ ప్రత్యేక నైవేద్యం చక్కెర పొంగలి కావడంతో ప్రసాదాలకని చాచే చేతులు ఎక్కువగానే వున్నాయి గర్భగుడి ముందు. అందులో సగం పిల్ల జనాభానే వున్నారు.

చక్కెర పొంగలి అర చేతుల్లో పెట్టుకుని నవ్వుకుంటూ, అరుచుకుంటూ తింటూ తన ముందు నుంచి పోతున్న పిల్లల్ని చూసి లేని ఓపిక కూడదీసుకుని గబగబా లేచింది ఆదెమ్మ.

ఆ పూజారి ప్రసాదం చేయి చాపితే చేతిలో పెడతాడు, ఆకు చాపితే ఆకులో పెడతాడు. అది తెలుసు ఆదెమ్మకి.

అందుకే చేతికర్ర వూపుకుంటూ గుడి వెనుక భాగానికి వెళ్ళి అక్కడ దిగువగా నున్న బాదం కొమ్మ వైపు కర్ర విసిరింది.

నాలుగయిదు ఆకులు రాలి పడ్డాయి.

తొడిమలనే గుచ్చి చిన్న విస్తరిలా చేసి నగ ర్చుకుంటూ పూజారి దగ్గర కొచ్చి నిలుచుంది.

"సావీ, పెసాదం"

"ఇది దైవ ప్రసాదం! భోజనం కాదు. ఏకంగా విస్తరే పట్టుకొచ్చావే?" అడిగాడు పూజారి కాస్త దూరంగా జరుగుతూ.

"ఇంటికాడ పిలకాయలుండారు సావీ, ఆళ్ళకీ పెట్టద్దా?" ఆకులు ముందుకు చాపింది.

"సర్లే సర్లే." అంటూ రెండు నిండు గరిటెల పొంగలి ఆమె దోసిట్లో వున్న ఆకుల్లో వేసాడు పూజారి.

అర చేతుల్లో వున్న పొంగలిని ఆనందంగా చూసుకుంటూ పక్కకొచ్చి నిలబడింది ఆదెమ్మ. నోటినిండా నీళ్ళూరాయి. గబుక్కున కాస్త తీసి నోట్లో పెట్టుకోబోయింది.

కూతురు గుర్తు కొచ్చింది. చక్కెర పొంగలి అంటే కవలమ్మకి చాలా యిష్టం. చిన్నప్పుడెప్పుడు ఏ పండుగొచ్చినా అది చేయమని తల్లిని అడిగేది. కానీ కాసింత చక్కెరకే గగనమయ్యేది ఆదెమ్మ సంపాదన.

'ప్చ్. దాని బతుకూ నా బతుకులాగనే అయింది. నేను పెళ్ళయిన ఏడాదికే సంపాదించే మొగుడు పోయి తినీ తినక బతికితే, అది మొగుడుండీ వాడి సంపాదన అంతంత మాత్తరమయి తినీ తినక బతకతాంది. పోనీ పాపం బిడ్డ. దాని నోరెవరు తీపి జేస్తారు?'

'అసలే మద్దేనం అయిందానికి కోపంలో వుండది. ఏందో పాడు నాలిక మాటిని సావదు. గబుక్కున ఆ పాయసం నోట్లో పోసుకోకుండా వుండాల్సింది.

పోనీ యీ పొంగలి తీసకపోయి కవలమ్మ చేతిలో ఏస్తా. అది తింటే యీ తీపి నా కడుపులోకి పోయినట్టే'

అనుకుంటూ ఆ చక్కెర పొంగలి వున్న ఆకులను పొట్లం చుట్టి కొంగులో మూటలాగ కట్టుకుని ఓ కొస బొడ్లో దోపుకుని కర్ర వూతంతో మెల్లగా ఇంటిదారి పట్టింది.

ఆమెనంత దూరంలో చూస్తూనే తల వాకిట ఆడుకుంటున్న పిల్లలిద్దరూ "అవ్వొస్తొందమ్మా" అని అరిచారు.

చేటలో గోరు చిక్కుడు కాయలొలుస్తున్న కవలమ్మ తలెత్తి చూసింది.

ఆయాస పడుతూ, కర్ర సాయంతో చిన్నగా నడిచి వస్తున్న తల్లిని చూస్తే జాలేసింది కవలమ్మకి.

'మద్దేనం అలక మరిసిపోయినట్టుంది. అమ్మకోప మెప్పుడంతే. బుస్సుమన్నట్టే అని తుస్సు మంటాది. ఏందో ముసలి తనాన నాలిక లాగుతుంటే ఏం జేసుద్ది తాగక. పాపం సిన్నతనాన నన్నెట్టా సాకింది? ఎవురెక్కడ ఏం బెట్టినా తెచ్చి సేతిలో ఏసేది. పెళ్ళిళ్ళకీ పేరంటాలకీ పోయినా ఆళ్ళు బంతిలో పెట్టే లడ్డుండలు, జాంగిరీలు కొంగులో కట్టుకుని నాకే పెట్టేది. వయసు పెరిగే కొద్దీ పసితనం వచ్చుద్దంటారు. అట్టా అయ్యి యీ మద్దేన నోరు గాసుకోలేకుండా యిప్పుడు ఎవురేం బెద్తారా అని అయి పోయింది.'

తన వంకే చూస్తూ కూచుండిపోయిన కూతురి దగ్గర కొచ్చి నిలబడి కొంగు విప్పింది ఆదెమ్మ.

"ఇగో, దేవళంలో పెసాదం పెట్నారు. సక్కెర పొంగలి. నీ కిష్టంగదా తిను. పిలకాయలకని ఎత్తి పెట్ట మాక. ఆళ్ళకేం సొగులు పొద్దస్తులూ ఏదో తింటూనే వుంటారు. నువు దిను." పిల్లలు ఆడుతూ దూరం పరుగెత్తడం చూసి రహస్యంగా బాదం ఆకుల్లో వున్న పొంగలి తన చేతిలో పెడుతున్న తల్లిని చూస్తుంటే కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగినాయి కవలమ్మకి.

"మద్దేనం యీ తీపి కోసమేగా అంత రచ్చ అయింది. నువ్వే దినక పోయినావా?" అనబోయింది కానీ మళ్ళీ 'ఆ రచ్చ గనవం చేయడం ఎందుకులే' అని నూనుకుంది. "నే దింటాలే. నువ్వు రవంత ఓసుకో" అంటూ అందులోంచి సగం తీసి పెట్టింది. వద్దన లేకపోయింది ఆదెమ్మ.

"నక్కరవ్వ జాల్లే నాకు" అంటూ అందుకుంది.

చేతిలో వున్న పొంగలిని ఒక్కసారిగా నోటిలో ఏసుకుని తన కుక్కి మంచంలో కూలబడి బోసి దవడలతో చిన్నగా చప్పరించుకుని, చప్పరించుకుని తినసాగింది.

ఇంతలో పరుగెత్తుతూ అటు పోయిన పిల్లలిద్దరూ మళ్ళీ తమ దగ్గరికి పరుగెత్తుకు రావడం చూసి కూతురికి పొంగలి దాచమని సైగ చేసి, తనూ నోరు కదిలించటం ఆపి బుగ్గలు బిగదీసుకుని కూచుంటున్న తల్లిని చూస్తుంటే ఈసారి సకాలున నవ్వొచ్చింది కవలమ్మకి.

"అమ్మ పిచ్చి గాకపోతే బిడ్డలకి పెట్టకుండా యీ పొంగలి నేను నోట్లో ఏసుకోగలనా? నా కోసరమని ఆడ్నుంచి దాపెట్టుకొచ్చినట్టే నేనూ నా బిడ్డలకి పెట్టుకోనా?"

అనుకుంటూ ఆ పొంగలితో, పిల్లలతో ఇంట్లోకి నడిచింది కవలమ్మ.

నోబుల్ బహుమానం

ప్రఖ్యాత అమెరికన్ నవలా రచయిత లూయీ సింక్లెయిర్‌కి నోబుల్ బహుమానం వచ్చిందని తెలియగానే ఆయన పరమానందభరితుడై ఆ శుభవార్తను తన భార్యకు చెప్పడానికి ఆత్రంగా యింటికి పరుగెత్తాడట. అలా ఉరుకులు పరుగుల్తో వచ్చిన తన భర్తను చూసి "ఏమండీ! ఏం జరిగింది? ఏమిటింత కంగారుగా వచ్చారు?" అని అడిగింది.

సింక్లెయిర్ పట్టరాని సంతోషంతో "నాకు నోబుల్ బహుమానం వచ్చిందని ఇప్పుడే ఉత్తరం వచ్చింది. ఆ వార్త చెప్పడానికే యిలా పరుగెత్తుకొచ్చాను" అన్నాడట.

సింక్లెయిర్ భార్య ఆశ్చర్యపోయి "ఆ బహుమానం ఎవరో గొప్పవాళ్ళకిచ్చేది కదా! మీకెలా ఇచ్చారు" అందట.

— ఈదుపల్లి వెంకటేశ్వరరావు

వర్షపు దొంగ

వర్షాన్ని ఎవరైనా దొంగతనం చేయగలరా? ఏమో కాని తన పొలంలో కురవాల్సిన వర్షాన్ని మరో రైతు దొంగిలించాడని అమెరికాలోని నెవేడా రాష్ట్రానికి చెందిన ఓ రైతు కోర్టుకు ఎక్కాడు. తన పొలం మీద వర్షించడానికి వస్తున్న మేఘాలను, మధ్యలో అడ్డుకుని వాటిపై రసాయనిక పదార్థాలను చల్లి తన పొలంలో కురిసేలా చేస్తున్నాడని ఆ ఫిర్యాదులో పేర్కొన్నాడు. ఈ ఫిర్యాదు మీద ఎలాంటి తీర్పు ఇవ్వాలో అర్థం కాక ప్రస్తుతం దానిని పెండింగ్‌లో పడేసాడు న్యాయమూర్తి.

— దావులూరి సురేంద్రనాథ్